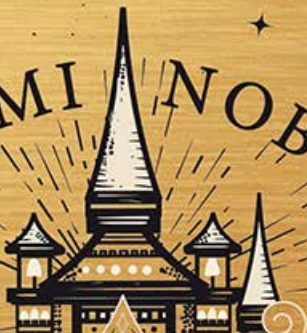

ΝΑΟΜΙ ΝΟΒΙΚ

ΣΧΟΛΟΜΑΝΤΕΙΟ

ΜΑΘΗΜΑ ΤΡΙΤΟ

ΟΙ ΧΡΥΣΕΣ ΣΥΝΑΞΕΙΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Το τελευταίο πράγμα που μου είπε ο Ωρίωνας, αυτός ο υπέρτατος κόπανος, ήταν: «Πόσο σ' αγαπώ, Ελ». Και μετά μ' έσπρωξε έξω από τις πύλες του Σχολομαντείου, και έσκασα τ' ανάσκελα στον παράδεισο, στο φωτεινό χορταριασμένο ξέφωτο στην Ουαλία που είχα δει για τελευταία φορά πριν από τέσσερα χρόνια, με τις καταπράσινες φουντωτές φλαμουριές, με το φως του ήλιου να περνάει ανάμεσα από τις φυλλωσιές, και τη μαμά, τη μαμά να με περιμένει εκεί μπροστά. Με μια αγκαλιά λουλούδια: παπαρούνες για ανάπαυση, ανεμώνες για ανάρρωση, βοτρυχίο για λησμονιά, κονβόλβουλο για την αυγή μιας καινούριας μέρας. Ένα μπουκέτο καλωσορίσματος για το θύμα μιας τραυματικής εμπειρίας, που σκοπό είχε να διώξει τη φρίκη από το μυαλό μου και να κάνει χώρο για τη θεραπεία και την ανάπαυση. Όμως, όταν πήγε να με βοηθήσει να σηκωθώ, πετάχτηκα πάνω ουρλιάζοντας «Ωρίωνα!» και τα σκόρπισα όλα κάτω.

Λίγους μήνες –μια αιωνιότητα– πριν, ενόσω κάναμε ακόμη

λυσσαλέες προπονήσεις στον στίβο εμποδίων, ένα κορίτσι από τη σύναξη του Μιλάνου μου είχε δώσει ένα ξόρκι μετατόπισης, από εκείνα τα σπάνια που μπορείς να εκτελέσεις στον ίδιο σου τον εαυτό χωρίς να γίνεις κομματάκια. Το σκεπτικό ήταν ότι θα μπορούσα να το χρησιμοποιώ για να πετάγομαι από μέρος σε μέρος μέσα στην αίθουσα αποφοίτησης – ό,τι έπρεπε για να σώσω πιο εύκολα ανθρώπους, λόγου χάρη μέλη της σύναξης του Μιλάνου, που ήταν βασικά ο λόγος που μου έδωσε τζάμπα ένα ξόρκι το οποίο άξιζε το μάνα πέντε χρόνων. Κανονικά, δεν μπορούσες να το χρησιμοποιείς για να διανύεις μεγάλες αποστάσεις, αλλά ο χρόνος ήταν λίγο πολύ το ίδιο πράγμα με τον χώρο, και δεν είχαν περάσει ούτε δέκα δευτερόλεπτα από τη στιγμή που βρισκόμουν μέσα στο Σχολομαντείο. Σχημάτισα στο μυαλό μου ολοζώντανη την εικόνα της αίθουσας αποφοίτησης, σαν αρχιτεκτονικό σχέδιο, αποτυπώνοντας ως και τον φρικαλέο όγκο της Υπομονής και την ορδή των μαλαφικάριων από πίσω της, να κατρακυλάνε σαν κύμα λάβας καταπάνω μας. Τοποθέτησα τον εαυτό μου στις πύλες, εκεί ακριβώς όπου βρισκόμουν όταν ο Ωρίωνας μου έριξε εκείνη την ύστατη σπρωξιά.

Αλλά το ξόρκι αρνιόταν να εκτελεστεί και πρόβαλλε αντίσταση, σαν να έβαζε προειδοποιητικές πινακίδες στον δρόμο: αδιέξοδο, κατεστραμμένο οδόστρωμα ευθεία μπροστά. Και όταν επέμεινα, σπρώχνοντάς το με μάνα, το ξόρκι έσκασε στα μούτρα μου και με πέταξε κάτω, σαν να είχα σκάσει πάνω σε τοιμεντένιο τοίχο. Ξανασηκώθηκα λοιπόν και δοκίμασα να το ξανακάνω με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, μόνο και μόνο για να γίνω χαλκομανία και δεύτερη φορά.

Το κεφάλι μου κουδούνιζε και βούιζε. Άρχισα να σέρνομαι

για να ξανασηκωθώ όρθια. Η μαμά με βοηθούσε να σταθώ, αλλά και με συγκρατούσε κιόλας, λέγοντάς μου κάτι, προσπαθώντας να με κάνει να σταματήσω, όμως εγώ γρύλισα μόνο «Η Υπομονή ερχόταν καταπάνω του!» και τότε τα χέρια της γλίστησαν από πάνω μου, παραλυμένα από την ανάμνηση της δικής της φρίκης.

Είχαν περάσει ήδη δύο λεπτά από τη στιγμή που το σχολείο με είχε πετάξει έξω· δύο λεπτά ισοδυναμούσαν με αιωνιότητα στην αίθουσα αποφοίτησης, ακόμα και πριν την τιγκάρω με όλα τα τέρατα του κόσμου. Ωστόσο, η διακοπή μ' έκανε να σταματήσω να κοπανάω επανειλημμένα το κεφάλι μου πάνω στις πύλες. Κάθισα και σκέφτηκα για μια στιγμή, και τότε δοκίμασα να χρησιμοποιήσω μια επίκληση ώστε να βγάλω τον Ωρίωνα έξω, αντί να μπω εγώ μέσα.

Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν μπορούν να κάνουν επίκληση σε κάτι μεγαλύτερο ή με ισχυρότερη θέληση από ένα κοκαλάκι μαλλιών. Ωστόσο, τα πολυάριθμα ξόρκια επίκλησης που άθελά μου έχω συγκεντρώσει όλα αυτά τα χρόνια έχουν όλα σκοπό να μου φέρνουν ένα ή και περισσότερα δύσμοιρα απρόθυμα θύματα, πιθανόν για να τα ρίξω στο θυσιαστήριο που για κάποιον ακατανόητο λόγο είχα αμελήσει να φτιάξω. Ήξερα δεκάδες παραλλαγές, και μία από αυτές σου επέτρεπε να εντοπίσεις το άτομο μέσω μιας γναλιστερής κατοπτρικής επιφάνειας και να το τραβήξεις έξω.

Είναι ιδιαίτερα αποτελεσματικό ξόρκι αν έχεις εύκαιρο κανέναν γιγάντιο καταραμένο καθρέφτη. Δυστυχώς, είχα αφήσει τον δικό μου κρεμασμένο στον τοίχο του δωματίου μου πίσω στον κοιτώνα. Παρ' όλα αυτά, άρχισα να τρέχω γύρω γύρω στο ξέφωτο ώσπου τελικά βρήκα έναν μικρό λάκκο με νερό,

ανάμεσα στις ρίζες δύο δέντρων. Κανονικά, δε θα επαρκούσε, ωστόσο είχα στη διάθεσή μου απεριόριστο μάνα που συνέχιζε να ρέει μέσα μου, καθώς ο κύκλος τροφοδοσίας της αποφοίτησης παρέμενε ενεργός. Φόρτισα το ξόρκι με δύναμη και έκανα τα λασπόνερα του λάκκου λεία σαν γυαλί. Κάρφωσα τα μάτια μου στην επιφάνεια και φώναξα: «Ωρίωνα! Ωρίωνα Λέικ! Σε καλώ τούτη την ώρα του...» —έριξα μια βιαστική ματιά στην πρώτη λιακάδα και στον πρώτο ουρανό που αντίκρισα μετά από τέσσερα χρόνια, και το μόνο που ένιωσα ήταν απελπισία και αγανάκτηση επειδή δεν ήταν χάραμα ή μεσημέρι ή μεσονύχτι ή κάποια άλλη πρόσφορη ώρα τέλος πάντων— «γεμίσματος της μέρας, να έρθεις σ' εμένα μέσα από το έρεβος, υπακούοντας μόνο στη φωνή μου». Αυτό σήμαινε πως κατά πάσα πιθανότητα θα βρισκόταν υπό την επήρεια ενός ξορκιού υποταγής όταν θα έφτανε εδώ, αλλά θα το σκεφτόμουν αργότερα αυτό, αφού θα ερχόταν εδώ—

Το ξόρκι πέρασε αυτή τη φορά, και το νερό ανταριάστηκε και μετατράπηκε σε ασημί-μαύρο νέφος, το οποίο άφησε απρόθυμα να αναδυθεί αργά από μέσα μια φασματική εικόνα, που ίσως ήταν ο Ωρίωνας από πίσω, ίσα ίσα ένα περίγραμμα σε κατασκότεινο φόντο. Ό,τι κι αν ήταν, βούτηξα το μπράτσο μου μέσα στο σκοτάδι για να τον πιάσω, και προς στιγμήν μου φάνηκε —ήμουν σίγουρη— ότι τον γράπωσα. Έξαλλη ανακούφιση με πλημμύρισε: τα είχα καταφέρει, τον είχα βρει — μα τότε ούρλιαξα, γιατί τα δάχτυλά μου βυθίστηκαν στην επιφάνεια ενός αβυσσο-στόματος που έστρεψε καταπάνω μου την απομυζητική πείνα του.

Κάθε ίνα του κορμιού μου ήθελε να απαλλαγεί αμέσως από αυτή την αίσθηση. Και τότε η αίσθηση έγινε ακόμα χειρότερη,

σάμπως να υπήρχε περιθώριο για κάτι χειρότερο, γιατί δεν ήταν μόνο ένα αβυσσο-στόμα αλλά δύο, και με γράπωναν και από τις δύο πλευρές, θαρρείς και η Υπομονή δεν είχε ολοκληρώσει ακόμη το χώνεμα της Εγκαρτέρησης: ένας ολόκληρος αιώνας μαθητών, ένα τόσο μεγάλο γεύμα που θα χρειαζόταν πάρα πολύ χρόνο μέχρι να φαγωθεί ολόκληρο, και στο μεταξύ η Εγκαρτέρηση εξακολουθούσε να ψαχουλεύει γύρω γύρω, προσπαθώντας να χορτάσει τη δική της πείνα, την ώρα που γινόταν η ίδια τροφή.

Όμως, όπως ξεκάθαρα είχα αντιληφθεί την ώρα που βρισκόμουν στην αίθουσα αποφοίτησης, εκείνη η τερατώδης συσσωματωμένη φρίκη ήταν αδύνατο να σκοτωθεί, ούτε καν με το μάνα τεσσάρων χιλιάδων ζωντανών μαθητών να με τροφοδοτεί. Το μόνο που μπορούσε να γίνει με την Υπομονή ήταν το μόνο που μπορούσε να γίνει με το ίδιο το Σχολομαντείο: μπορούσαμε μόνο να τα σπρώξουμε στο κενό, με την ελπίδα να χαθούν για πάντα. Αν και προφανώς ο Ωρίωνας διαφωνούσε, μιας και είχε γυρίσει πίσω για να συνεχίσει να πολεμάει, ακόμα και την ύστατη ώρα που το σχολείο παράπαιε στο χείλος του κόσμου από πίσω του...

Σάμπως να πίστευε ότι η Υπομονή θα κατάφερνε να βγει έξω, και ένα μέρος του ηλίθιου εγκεφάλου του φαντάστηκε ότι αυτός θα μπορούσε να την εμποδίσει να βγει έξω. Και άρα, έπρεπε να μείνει πίσω και να γίνει ήρωας γι' άλλη μια φορά, ένα αγόρι που ορθώνει το ανάστημά σ' ένα παλιρροϊκό κύμα. Δεν μπορούσα να φανταστώ κανέναν άλλο πιθανό λόγο, και ήταν ηλίθιος λόγος, ακόμα κι αν δε μ' έσπρωχνε έξω από τις πύλες την τελευταία στιγμή, *εμένα*, τη μόνη ανάμεσα στους δυο μας που είχε αντιμετώπισει αληθινό αβυσσο-στόμα στο

παρελθόν. Και αυτό το τελευταίο τον έκανε τόσο απεριγράπτα ηλίθιο που ήταν απόλυτη ανάγκη να τον βγάλω *έξω*, απόλυτη ανάγκη να τον φέρω εδώ, ούτως ώστε να μπορέσω να του βάλω τις φωνές μέχρι να του δώσω να καταλάβει ακριβώς πόσο ηλίθιος ήταν.

Γαντζώθηκα από αυτή την οργή. Η οργή μου επέτρεπε να συνεχίσω να κρατιέμαι, παρά το γεγονός ότι ένα σιχαμερό αναγούλιαστικό αβυσσο-στόμα προσπαθούσε να μου ρουφήξει τα δάχτυλα, γλείφοντας το δέρμα και την ασπίδα μου, σαν παιδί που προσπαθεί να πιπιλίσει τη σκληρή καραμέλα για να φτάσει στην πλουσιότερη γλύκα πιο μέσα, προσπαθώντας να φτάσει σ' εμένα, προσπαθώντας να φτάσει σε κάθε σπιθαμή του είμαι μου, έτσι ώστε να με καταβροχθίσει ολόκληρη μετατρέποντάς με σε ορθάνοιχτα μάτια και στόμα που ουρλιάζει.

Οργή, και φρίκη, γιατί σκόπευε να το κάνει στον *Ωρίωνα*, στον Ωρίωνα που βρισκόταν ακόμη στην αίθουσα αποφοίτησης μαζί του. Οπότε, δεν άφησα τα χέρια μου. Με τα μάτια καρφωμένα στον κατοπτρικό νερόλακκο, σημάδεψα με δολοφονική μανία κάπου πέρα από το θολό, δυσδιάκριτο περίγραμμα του ώμου του, εκτελώντας ξανά και ξανά το καλύτερο και ταχύτερο ξόρκι θανάτου που ήξερα, νιώθοντας κάθε φορά μια χαβούζα σήψης να γλιστράει γύρω από τα χέρια μου, ώσπου με κάθε ανάσα που έπαιρνα κατάπινα κύματα ναυτίας, και τα «À la mort!» κυλούσαν από τη γλώσσα μου μαζί με κάθε εκπνοή μου, και τα όρια μεταξύ τους έγιναν τόσο δυσδιάκριτα, ώσπου τελικά ο ίδιος ο ήχος της ανάσας μου σήμαινε θάνατο. Και ούτε στιγμή δεν τράβηξα τα χέρια μου, προσπαθώντας να τραβήξω τον Ωρίωνα αποκεί. Τι κι αν αυτό σήμαινε πως θα έφερνα και το αβυσσο-στόμα έξω στον κόσμο, και θα άδειαζα εκεί-

νη την ακόρεστη φρिकाλεότητα ανάμεσα στα δροσερά πράσινα δέντρα της Ουαλίας, μπροστά στα πόδια της μαμάς, στον τόπο της γαλήνης που ονειρευόμουν κάθε ώρα και στιγμή της παραμονής μου στο Σχολομαντείο. Το μόνο που θα είχα να κάνω, στο κάτω κάτω, θα ήταν να το σκοτώσω.

Αυτό που μέχρι πριν από πέντε λεπτά φάνταζε απολύτως ακατόρθωτο, τόσο ακατόρθωτο που απλά είχα χλευάσει την ιδέα, μετατράπηκε τώρα σ' ένα μικρό και αμελητέο εμπόδιο, από τη στιγμή που η εναλλακτική ήταν να το αφήσω να φάει τον Ωρίωνα. Ήμουν πολύ καλή στο να σκοτώνω πράγματα. Θα έβρισκα έναν τρόπο. Μάλιστα, ένα σχέδιο είχε ήδη αρχίσει να παίρνει μορφή στο κεφάλι μου, εκεί στο πίσω μέρος του μυαλού μου όπου ο ωρολογιακός μηχανισμός της στρατηγικής σκέψης δε σταματούσε ποτέ να λειτουργεί ψυχρά μετά από τέσσερα χρόνια στο Σχολομαντείο. Θα πολεμούσαμε μαζί την Υπομονή. Θα τη σκότωνα, εξαλείφοντας δέκα δέκα τις ζωές που είχε καταπιεί, και ο Ωρίωνας θα έπαιρνε όλο εκείνο το μάνα και θα το διοχέτευε πίσω σ' εμένα. Οι δυο μαζί θα δημιουργούσαμε έναν ατέρμονο κύκλο θανάτου μέχρι το αβυσσο-στόμα να αφανιστεί. Θα πετύχαινε, θα πετύχαινε. Είχα πείσει τον εαυτό μου. Και δεν τράβηξα τα χέρια μου.

Δεν τράβηξα τα χέρια μου. Απωθήθηκα. Πάλι.

Με έσπρωξε ο ίδιος ο Ωρίωνας. Αυτός το έκανε σίγουρα, μιας και τα αβυσσο-στόματα δεν αφήνουν ποτέ κανέναν. Το μάνα που διοχέτευα στο ξόρκι επίκλησης προερχόταν από την πηγή τροφοδοσίας της αποφοίτησης, που εξακολουθούσε να είναι άπειρη, σάμπως όλοι οι μαθητές του σχολείου να συνέχιζαν να βάζουν μάνα στην κοινή μας προσπάθεια. Όμως αυτό δεν έβγαζε νόημα. Όλοι οι άλλοι είχαν φύγει. Είχαν βγει

από το Σχολομαντείο και τώρα αγκάλιαζαν τους γονείς τους και εξιστορούσαν τι είχαμε κάνει, κλαίγοντας γοερά και φροντίζοντας τα τραύματά τους, τηλεφωνώντας σε όλους τους φίλους τους. Δε συνέχιζαν να με τροφοδοτούν με δύναμη. Δεν έπρεπε να το κάνουν. Ο σκοπός του σχεδίου μας ήταν να κόψουμε κάθε επαφή με το σχολείο: θέλαμε να το στουμπώσουμε με μαλαφικάρια και μετά να το αποκόψουμε από τον κόσμο, αφήνοντάς το να πλανιέται στο κενό, ένα σαπρό μπαλόνι γεμάτο παστωμένη μοχθηρία, που εξαφανίζεται μέσα στο σκοτάδι όπου ανήκε. Το μέρος είχε ήδη αρχίσει να παραπαίει όταν ο Ωρίωνας κι εγώ τρέξαμε προς την πύλη.

Απ' όσο καταλάβαινα, το μόνο που το κρατούσε αγκιστρωμένο στην πραγματικότητα τώρα πια ήμουν εγώ, που δεν έκοβα τη σύνδεση με το μάνα που έβγαινε μέσα από το σχολείο. Και το μόνο άτομο που είχε απομείνει μέσα στο Σχολομαντείο για να στέλνει εκείνο το μάνα ήταν ο Ωρίωνας. Ο Ωρίωνας, που μπορούσε να αντλήσει μάνα από τα μαλαφικάρια που σκότωνε. Επομένως, προς το παρόν τουλάχιστον, πρέπει να ήταν ζωντανός και να εξακολουθούσε να πολεμάει· η Υπομονή δεν τον είχε καταβροχθίσει ακόμη. Και θα πρέπει να αισθάνθηκε την προσπάθειά μου να τον τραβήξω έξω, αλλά αντί να κάνει μεταβολή και να με βοηθήσει, αυτός επέλεξε να αποτραβηχτεί μακριά μου και να αντισταθεί στην επίκληση. Μαζί με αυτόν τραβήχτηκε μακριά και η φρικιαστική κολλώδης απομυζητική δύναμη γύρω από το χέρι μου. Θαρρείς και ο Ωρίωνας προσπαθούσε να κάνει το ίδιο ακριβώς που είχε κάνει ο μπαμπάς μου τόσα χρόνια πριν: είχε απλώσει το χέρι και είχε αρπάξει το αβυσσο-στόμα τραβώντας το μακριά, αφήνοντάς το να φάει αυτόν αντί για το κορίτσι που αγαπούσε.

Με τη διαφορά ότι το κορίτσι που αγαπούσε ο Ωρίωνας δεν ήταν μια γλυκιά καλόψυχη θεραπεύτρια, αλλά μια μάγισσα ικανή για μαζική καταστροφή, που είχε ήδη καταφέρει να κάψει κομμάτια δύο αβυσσο-στόματα – και ο πανηλίκος βλάκας θα μπορούσε να με εμπιστευτεί ότι θα το ξανάκανα. Δε με εμπιστεύτηκε όμως. Αντιθέτως, μου αντιστάθηκε, και όταν προσπάθησα να χρησιμοποιήσω τη δύναμη της επίκλησης για να τον εξαναγκάσω να έρθει, ένιωσα άξαφνα τον απύθμενο ωκεανό μάνα να χάνεται από κάτω μου, λες και είχε τραβήξει την τάπα του σιφονιού της μπανιέρας.

Από τη μια στιγμή στην άλλη, ο διαμοιραστής δύναμης στον καρπό μου μετατράπηκε σε παγωμένο νεκρό βάρος. Την επόμενη στιγμή, το ανήμερο ακόρεστο ξόρκι μου ξέμεινε από κάυσιμο, και ο Ωρίωνας ξεγλίστρησε μέσα από τα χέρια μου, σάμπως να έσφιγγα μια χούφτα λάδι. Το περίγραμμά του στο εσωτερικό του κατόπτρου χάθηκε στο σκοτάδι. Παρ' όλα αυτά, συνέχισα να προσπαθώ απεγνωσμένα να τον αρπάξω, παρότι η εικόνα άρχισε να ξεθωριάζει και να διαλύεται. Αλλά η μαμά μου, που ήταν εξαρχής γονατισμένη δίπλα μου με το πρόσωπο χαραγμένο από την ανησυχία και τον φόβο, με άρπαξε από τους ώμους και έπεσε πάνω μου με όλο της το βάρος, προσπαθώντας να με σπρώξει μακριά από τον νερόλακκο. Μάλλον μου έσωσε το χέρι κιόλας, που θα κοβόταν από τον καρπό όταν το ξόρκι κατέρρευσε και το απύθμενο κάτοπτρό μου έγινε πάλι ένα εκατοστό νερού, μαζεμένο ανάμεσα σε κάτι ρίζες δέντρων.

Κουτρουβάλησα στο έδαφος, αλλά με μια αβίαστη αντανακλαστική κίνηση ξανασηκώθηκα αμέσως στα γόνατα – δε χρειάστηκε να το σκεφτώ καν, στο κάτω κάτω προπονούνται

εδώ και μήνες για την αποφοίτηση. Όρμησα πάλι προς τον λάκκο, σκαλίζοντάς τον με τα νύχια μου ώσπου το χώμα έγινε λάσπη. Η μαμά προσπάθησε να τυλίξει τα μπράτσα της γύρω μου, ικετεύοντάς με απελπισμένα να σταματήσω. Αλλά δεν ήταν αυτός ο λόγος που σταμάτησα. Σταμάτησα γιατί δεν μπορούσα να κάνω τίποτα άλλο. Δε μου είχε απομείνει ούτε σταγόνα μάνα. Η μαμά μ' έπιασε πάλι από τους ώμους, και τότε γύρισα και άρπαξα τον κρύσταλλο που είχε κρεμασμένο στον λαιμό της, και της είπα αγκομαχώντας: «Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ». Το πρόσωπό της ήταν μια μάσκα απελπισίας· συναισθανόμουν τη λαχτάρα της να με πάρει μακριά αποκει – όμως έκλεισε για μια στιγμή τα μάτια και μετά έλυσε με τρεμάμενα χέρια την καδένα και μου έδωσε τον κρύσταλλο. Ήταν μισογεμάτος, δε θα έφτανε για να αναστήσω νεκρούς ή για να κάψω ολοσχερώς πολιτείες, αλλά θα μου επέτρεπε να εκτελέσω ένα ξόρκι μηνύματος, ώστε να βάλω τις φωνές στον Ωρίωνα, να του πω να μου στείλει πάλι μάνα και να με αφήσει να τον βοηθήσω, να τον σώσω. Μόνο που το μήνυμα δεν πήγε πουθενά.

Προσπάθησα ξανά και ξανά, φωνάζοντας το όνομά του μέχρι που τόσο ο κρύσταλλος όσο και η φωνή μου έκλεισαν. Ήταν σαν να φώναζα στο κενό. Στο μέρος, δηλαδή, όπου μάλλον είχε καταλήξει πλέον ολόκληρο το Σχολομαντείο. Όπως ακριβώς το είχαμε σχεδιάσει τόσο μα τόσο έξυπνα.

Όταν το μάνα δεν έφτανε πλέον ούτε για να φωνάξω, χρησιμοποίησα τις τελευταίες σταγόνες για ένα ξόρκι εντοπισμού σφυγμού, προσπαθώντας να μάθω αν ήταν ακόμη ζωντανός. Είναι πολύ φτηνό ξόρκι, γιατί απαιτεί μια βλακωδώς περίπλοκη εκτέλεση που σου παίρνει δέκα λεπτά, οπότε εκτελώντας

το δημιουργείς σχεδόν όλο το μάνα που χρειάζεσαι. Το εκτέλεσα επτά φορές συνεχόμενα, έτσι όπως ήμουν γονατισμένη στις λάσπες, και έμεινα εκεί ακούγοντας τον άνεμο να θροΐζει στις κορυφές των δέντρων και τα πουλιά να βγάζουν ήχους και τα πρόβατα να μιλάνε μεταξύ τους και το κελάρυσμα ενός μικρού χειμάρρου κάπου μακριά. Στ' αυτιά μου δεν έφτασε, όμως, ο παραμικρός παλμός.

Και όταν τελικά δεν είχα μάνα ούτε καν γι' αυτό, άφησα τη μαμά να με οδηγήσει πίσω στο γιουρτ και να με βάλει στο κρεβάτι, σαν να ήμουν έξι χρονών και πάλι.

Για ένα πράγμα δε μιλάς ποτέ όσο βρίσκεσαι στο Σχολιομαντείο: για το τι θα κάνεις μόλις βγεις έξω. Ούτε το πληνσιότερο μέλος σίναξης δε θα προκαλούσε με τέτοιον τρόπο τη μοίρα. Είναι παρ' όλη αυτά το μόνο που ονειρενόμαστε: η φριχτά απειροελάχιστη πιθανότητα να βγούμε ζωντανοί από τις πύλες και να βρεθούμε, πέρα από κάθε προσδοκία, με μια ζωή μπροστά μας, μια ζωή έξω από τον χώρο του σχολείου.

Και τώρα το άφιαστο όνειρο έγινε πραγματικότητα. Είμαι έξω, είμαστε όλοι έξω – και δε χρειάστηκε καν να μετατραπώ σε ιερατώδη σκοτεινή μάγισσα για να το πραγματοποιήσω, παρά τις προφητείες ολέθρου και καταστροφής της προγιαγιάς μου. Δε σκότωσα τα μέλη των συνάξεων. Τους έσωσα. Εγώ, ο Ωρίωνας και οι σύμμαχοί μας. Το σχέδιο αποφοίτησης που καταστρώσαμε ληιπούργησε στην εντέλεια: Σώσαμε όλη τα παιδιά και κάναμε τον κόσμο ασφαλή για όλους τους μάγους και φέραμε ειρήνη και αρμονία σε όλες τις συνάξεις της γης.

Χα, αστειεύομαι φρονικά! Στην πραγματικότητα, όλη πήγαν εντελώς στραβά. Κάποιος άβηλος ανέλαβε το έργο να καταστρέψει τις συνάξεις στη θέση μου, και πιθανόν όλοι όσους σώσαμε να πρόκειται να σκοτωθούν στον επικείμενο πόλεμο ανάμεσα στις συνάξεις. Και το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνω τώρα, αμέσως μόλις κατάφερα ως εκ θαύματος να βγω από το Σχολιομαντείο, είναι να κάνω μεταβολή και να βρω έναν τρόπο για να ζαναμτώ μέσα.

ISBN:978-618-03-3238-4

9 786180 332384

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83238

metaixmio.gr